

LINDZI KELK

Volim
Njujork

Prevela s engleskog
Nada Siljanović-Donati

■ Laguna ■

Naslov originala

Lindsey Kelk
I HEART NEW YORK

Copyright © Lindsey Kelk 2009
Copyright © 2009 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Posvećeno onima koji su me naučili svemu nužnom: nani,
dedi, Dženis, Filipu i Bobiju*

*Ali i onima koji su me naučili svemu ostalom: Džejmsu,
Deli, Ketrin, Beti, Marku i Luizi*

PRVO POGLAVLJE

Put do oltara stvarno izgleda veoma, veoma dugačak.

A tijara mi je nekako pretesna.

Može li čoveku da se ugoji i glava? Imam li možda mafin na vrhu glave? A i cipele me užasno stežu. Ma koliko bile lepe i skupe, imam osećaj da su mi noge otečene kao lopte, ukalupljene rendalicom i umočene u plastiku.

Videla sam Marka kakoopušten i srećan stoji na kraju oltara. Pa, naravno, on ne mora da hoda u cipelama *kristijan lubuten*, to jest, na štiklama od desetak centimetara i u svečanoj haljini koja se vuče po podu. Anđela, ti ne možeš ni da vidiš proklete cipele, grdila sam sebe. Čak ni vrhove prstiju.

Osetila sam znoj na rukama. Da nemam mrlje od znoja ispod miške? Pogledala sam krišom trudeći se da ne pokvarim buket.

„Anđela? Je li sve u redu?“ – Luiza me je mrgodno pogledala. Kao i uvek, bila je prava slika savršenstva, smirena, besprekorno našminkana i nije se ljuljala na štiklama iako su joj više od mojih.

„Uh, uh!“ odgovorila sam, rečitija no ikad. Hvala bogu da je ovo njeno venčanje a ne moje. Bože, molim te, kad smo već kod toga, ne dozvoli da Mark primeti koliko sam trapava deveruša pa da otkáže zakazivanje našeg datuma. I ovo je već preozbiljno, a da ne govorim o flekama od znoja koje izgledaju strašno

na bež haljini, specijalno odabranoj za mene da bih izgledala kao povraćotka.

Dok sam se spoticala iza Luize, nakratko sam se osmehnula mami i tati trudeći se da izgledam srećno, u skladu sa svečanim trenutkom tog čina. Nadam se da barem ostavljam takav utisak. A nije isključeno ni da delujem kao da se pitam jesam li presu za ispravljanje kose skinula s glave. Sranje! Šta ako sam je stvarno ostavila?

Uvek me pogodi činjenica da sama ceremonija venčanja u suštini kratko traje. Meseci vereništva, sati planiranja, ceo vikend rezervisan samo za devojačko veče, a sama ceremonija potpisivanja doživotnog ugovora traje, s nekoliko svećanih himni, svega dvadesetak minuta. Čak i fotografisanje traje duže od samog čina venčanja.

„Prosto mi je neverovatno da sam se udala!“, odahnula je Luiza. Pored fontane smo imali foto-sešn sa ne baš nasmejanom mladom, a od nasmejane deveruše se videla samo glava. O, bože! Poze su nam bile prilično prirodne; pa odmalena smo ih uvežbavale kaćeci jastučnice na glavu. „Anđela, veruješ li da se ovo događa?“

„Naravno da verujem“, rekla sam stiskajući je uza sebe, ignorišući fotografova uputstva. „Ti i Tim ste maltene venčani od četrnaeste godine.“

Promenile smo mesta i malo zastale da bi se osmehnule.

Škljocanje, sevanje bliceva.

„Znaš, ovo je gotovo nestvarno!“ Zatresla je mekim plavim uvojcima pomerivši ih s ramena, a moj pramen svetlosmeđe kose ponovo vratila u punđu. „Ovo se apsolutno, nesumnjivo dogodilo!“

I opet škljocanje i sevanje bliceva.

„Dobro, spremi se“, rekla sam kroz osmeh bisernih zuba. „Sledeći smo Mark i ja, a ti ćeš nositi haljinu deveruše.“

„Jeste li pričali o konkretnom datumu?“, upitala je Luiza boreći se s „repom“ svoje venčаницe. Da li bi trebalo da to radim?

„Ne baš“, odmahнула sam glavom. „U stvari, stalno smo pričali o tome dok vas dvoje konačno niste utvrdili datum, međutim, otkako je Mark unapređen, jedva imamo vremena da trepnemo. I sama znaš kako to ide.“

Luiza je mahnula fotografu da ode. „Hm. Hoću da kažem, jesi li sigurna da ćeš se udati? Mislim, za Marka?“

Škljocanje, sevanje bliceva – to baš i nije dobro.

Morala sam da stavim ruke na oči kako bih dobro pogledala Luizu. Avgustovsko sunce obasjavalo ju je s leđa, skrivajući joj lice i osvetljavajući joj plave uvojke poput oreola.

„Naravno“, kazala sam. „Vereni smo, zar ne?“

Uzdahnula je i odmahнула glavom. „Da, malo sam zabrinuta jer si tako slatka. Okupiralo me je sve u vezi s venčanjem, pa imam utisak da već dugo nismo pričale o tebi i Marku.“

„Ništa novo nemam da ti kažem. Ti ga verovatno češće viđaš od mene. Uostalom, gotovo svake nedelje igrate tenis.“

„Pokušala sam da te nateram da igramo u parovima“, promrmljala je opet se zapetljavši u rub venčаницe. „Volela bih da budeš srećna makar onoliko kao ja sada. Oh, izvini! Zvuči kao da ti popujem. Bejbi, znaš šta mislim, budi srećna.“

„Ja jesam srećna“, pokušala sam da je ubedim čvrsto je zagrlivši. „Stvarno sam srećna.“

Odmah po završetku govora, a pred početak prvog plesa, konačno sam uspela da otrčim do toaleta.

Prijem je organizovan u preuređenom ambaru koji je imao samo dva ženska toaleta, nedovoljno prostrana u kojima ne možeš ni da se okreneš, tako da sam odjurila u našu sobu. Pogledala sam svoje razbacane stvari. U ogromnoj, staroj ručnoj tašni, nosila sam gotovo ceo svoj život – laptop, ajpod, telefon, nekoliko iscepanih knjiga. Šminka i delovi odeće bili su razbacani svuda po sobi, za razliku od Markovih stvari koje su bile uredno složene u koferu. Njegov kofer kao da je mesto za sve, sve na svom mestu, čak i u hotelu.

Pomislila sam koliko sam srećna, skljojkala se na krevet i nožnim prstima počela lenjo da okrećem stranice jedne knjige.

Imam zanimljiv i fleksibilan posao, Luiza mi je najbolja prijateljica na svetu, a zbog ovog venčanja uspela sam da smršam devet kilograma i komotno uđem u haljinu za deveruše, veličine dvanaest. Sebe sam lako ubedila (ako ne druge), da mi veličina deset bolje pristaje. Ne izgledam loše – duga svetlosmeđa kosa, zelenoplave oči, a otkako sam smršala, do izražaja su mi došle prilično impresivne jagodične kosti. I imam Marka. Koja devojka ne bi volela da joj momak bude zgodni bankar s karijerom? Mislila sam da bi on trebalo sebe da smatra srećnikom. Da, i dalje ima kosu, nema naslednih bolesti, ima bankarsku platu, kola i hipoteku na kuću. Ja sam, s druge strane, poslednjih šest meseci prolazila kroz ponižavajuće časove dijete (nisu me toliko lomile vežbe za mršavljenje, koje su sasvim u redu, koliko vođa grupe koji je pored tog posla radio i kao dreser pasa). Kuvala sam i ribala kupatilo svake nedelje, mada niko to od mene nije tražio. Ne, „njegova svetost“ nije ni prstom mrdnula, ja nisam neka grozna devojka, a zajedno smo otkad znam za sebe, od šesnaeste godine. Već deset godina. Luizine reči su me malo pogodile. Jesam li srećna? Možda više zadovoljna nego luda od sreće, pa skačem sa sofe kao Tom Kruz. Ali, zar to nije sreća?

Pogledala sam svoj verenički prsten. Klasičan nakit. Nije bio ni ogroman ni preterano skup, ali ni bezvredan, niti je potrebna lupa da bi se video. Mark mi ga je kupio kada je dobio prvu platu i uručio na odmoru u Sevilji, posle svih gluposti koje smo radili, a pre divnog seksa po povratku u hotelsku sobu. Tada mi se to činilo strašno romantičnim, ali sada mi je nekako užasno daleko. Zar on ne bi trebalo malo da insistira na određivanju datuma? Makar malo da me pritiska?

„Ne budi blesava“, rekoah glasno svom zbunjenom odrazu u ogledalu. Luiza je verovatno htela malo da se napravi važna. Na kraju se ipak udala, a ja nisam očekivala da nervoza tek udate žene proradi i pre nego što izađe iz crkve. Sa mnom i Markom nije se dešavalo ništa loše. Deset godina ničeg lošeg. Zašto bih onda brinula? Pokušala sam da obujem svoje divne, prelepe

cipele s visokim potpeticama, ali levo stopalo kao da je u međuvremenu namaklo najmanje četiri i po kilograma od onih izgubljenih devet. Posle pet minuta traženja kofera sa rezervnim ravnim cipelama, shvatila sam da je moja torba ostala u kolima. A to znači da ću na putu do parkinga morati da se izborim s pijanim ujacima i decom koju drže visoko, gotovo u visini svadbene torte, i s njima igraju (primetila sam balone, dakle, još su i „naoružani“!).

DRUGO POGLAVLJE

Na prstima, bosih nogu, s *lubuten* cipelama u rukama, otišla sam da potražim kola. Markov rendžrover nalazio se u jednom mračnom kutku, skriven ispod prelepih žalosnih vrba. Kada ga je pre otprilike šest meseci kupio, Luiza je to protumačila kao siguran znak da je spreman za decu. Ja sam, pak, to shvatila kao direktan znak da mi nikada neće dozvoliti da ga sama vozim. Do sada se pokazalo da sam ipak ja bila u pravu. Čeprkajući po tašni da nađem rezervne ključeve, primetila sam da je zadnje svetlo uključeno. Nasmejala sam se, pomislivši kako će Mark sigurno biti srećan kada mu kažem da sam došla i sačuvala mu akumulator. Pritisnuvši dugme da isključim alarm, iznenadio me je glasan zvuk sirene i svetleći indikator. Shvatila sam da se neko nalazi u kolima.

Sranje, neko nam je ukrao kola, a ja sam ovde, bosonoga, hramljem po šljunku s cipelama od četiristo funti u jednoj ruci i u svečanoj haljini koja se vuče po tlu. I upravo sam uključila alarm. Sjajno! Lopovi će me sigurno ubiti. Desi li se to na dan Luizinog venčanja, ona će sigurno pobesneti. Sve buduće godišnjice biće joj upropašćene. Hoće li uopšte ići na medeni mesec? Možda bih mogla da iskoristim potpetice kao oružje? Dobro, bolje ne, ne bih htela da ih isflekam. Ali đonovi su ionako crveni...

Skoro sam bila spremna da se okrenem i pobegnem s tog mesta kada sam se setila cipela. Do đavola, neka uzmu Markova

kola, ali vala neće uzeti moje ravne cipele! Jeste da su dve godine stare, i kupljene u *Topšopu*, ali zato su najudobnije cipele koje sam ikada imala. Naglo sam otvorila zadnja vrata, spremna da se hrabro suočim s lopovom, ali, na svoje ogromno iznenađenje, shvatila sam da niko ne pokušava da ukrade kola ili moje cipele, već se tamo, na zadnjem sedištu, nalaze dve osobe žestoko zaokupljene seksom.

Jedna od njih bio je Mark.

„Anđela!“, promućao je dok je zajapurenog lica zurio u mene, s pečatom na levom obrazu od sigurnosnog pojasa koji sam kupila u dizajnu *Helou Kiti*. Nije mi dozvolio da ih stavim na prednje sedišta. Bila mi je potrebna sekunda da registrujem nagu ženu ispod njega. Pogledala me je ispod Marka, sleđena, razmazane maskare i crvene brade, zaklonjena Markovim telom i senkom koja je u pet po podne padala. Uopšte je nisam prepoznala; bila je plava, lepuškasta, prilično mršava, što sam mogla da zaključim po koščatim ramenima koje sam jedino uspela da vidim, i divno preplanula. Svileni svetla zelenkastoplava haljina visila je okačena, nagoveštavajući da je i ona bila na venčanju, a divan par srebrnih *gina* sandala oko pasa mog momka govorio mi je da je trebalo mnogo ranije da ih primetim. Stvarno volim lepe cipele.

„Došla sam po svoje ravne cipele“, rekla sam ukočeno, ne pomerajući se.

Spotakla sam se krećući se unatraske, dok se Mark na stomaku izvlačio iz kola, i sručio na zemlju, tik ispred mene, sa spuštenim boksericama, oznojene kože, s brazdama od kožnih sedišta.

„Anđela!“, Mark je ustao, podigao gaće i uvukao u njih košulju. Preko njega sam pogledala kola. Devojka je uspela da obuče haljinu. Rukom je trljala ispod očiju ne bi li skinula maskaru. Neka ti je sa srećom, pomislila sam, ako je tako dobrog kvaliteta kao tvoje cipele, teško da ćeš trljanjem uspeti da je ukloniš. Cipele su i dalje sfantastično izgledale. Kučka!

„Anđela!“ – ponovo je pokušao da me trgne iz nesvesnog buljenja u cipele. „Ja... Šta radiš ovde?“

Pogledala sam ga. „Cipele“, rekla sam odmahujući sandalama i pokazujući kola. „Nisi doneo u sobu moje ravne cipele.“

Buljio je, potpuno zbunjen čas u mene, čas u moje visoke štikle, čas u kola. Polako, kao da sam neka opasna životinja koja će svakog trenu skočiti, krenuo je nazad ka zadnjem sedištu i ispod njega izvukao malu platnenu torbu s cipelama. Pružio mi je, bojeći se da me ne dotakne, plašeći se da napravi bilo kakav kontakt. „Hvala“, izustila sam i uzela torbicu.

Mark je ostao da stoji okupan svetlošću sa zadnjeg sedišta, crven, oznojen, bez pantalona, u soknama i cipelama, s malom vlažnom mrljom na prednjem delu bokserica, koja se sve više širila, što sam doživela kao so na ranu.

„Jebote, šta to radiš?“, upitala sam. Neverovatno rečito.

„Anđela“, Mark se za pola palca pomerio napred.

„Ko je, jebote, ona?“, upitala sam pokazujući devojkicu levom *Lubuten* cipelom koju sam držala u ruci. Devojka je gledala u stranu, zarobljena u kolima.

„Anđela“, mucao je povlačeći se pred cipelom uperenom pravo u njegovu slepoočnicu.

„Ne, ja sam Anđela. Vidim kako lako možeš da se zbuniš“, rekla sam osetivši da mi se vratio vid. Moj dečko je imao seks na zadnjem sedištu naših kola, kola naše prelepe buduće dece, i to na venčanju naših najboljih prijatelja. Neću da plačem pred njim, iako se jeftinom ševom na parking u popišao na deset godina našeg zajedničkog života.

„Anđela, ovo je Kejt. Ja, uh, ja...“ Pogledao je nazad, nakratko su im se sreli pogledi, a mogu da se zakunem da sam na njegovom đavolskom licu uhvatila nagoveštaj šašavog osmeha. U celoj priči to mi je najteže palo. „Pa, igramo zajedno tenis i...“

„Ti ovo smatraš igranjem tenisa? Sranje, zna li Luiza da si 'igrao tenis' s Timom?“ Htela sam da ga udarim, htela sam i nju da lupim, i taman kad je trebalo da bacim novčić da vidim koga ću prvo zviznuti, shvatila sam. „Nisi igrao tenis s Timom?“ upitala sam.

„Nisam.“ Odmahnuo je glavom.

„I nisi radio do kasno?“ Sve je dobijalo užasan smisao.

„Nisam“, uzdahnuo je i slegnuo ramenima u znak priznanja.

„Zna li Tim?“, upitala sam.

„Da.“ Nisam ga ni pogledala.

„I Luiza zna?“ Štikle sam čvrsto stegla, nesvesna koliko mi se kopča duboko urezala u meso na dlanu.

„Čini mi se.“ Klimnuo je. „Dobro, mislim, ponekad igramo tenis. U parovima. Ali ne znam, nisam siguran.“

Jesam li srećna? Luiza je želela da sazna znam li ja ovo.

„Svi zajedno ste igrali u parovima?“, uzdahnula sam uzdržavajući se da ne povraćam.

Pogledao me je začuđeno. „Anđela, nemoj!“ Ispružio je ruku prema mojoj podlaktici.

„Samo probaj!“, rekla sam osetivši kako mi se stomak prevrće. Povukla sam ruku. „Samo probaj da me takneš!“ Štikle sam držala visoko iznad glave, shvativši na trenutak kako bi bilo lako da ga udarim. Sledio se dok je ona i dalje bila zarobljena na zadnjem sedištu. Moje *lubuten* cipele bile su tako dobro napravljene da bi sredile dve lobanje a da se pri tom ne slome.

Ali umesto da gledam dva okrvavljena tela, jedino što sam videla bili su Tim i Luiza kako se u beloju teniskoj odeći hysterično smeju posle meča u parovima s Markom i Kejt. Za to vreme ja sam sedela kod kuće, kuckala po laptopu i nisam jela, već sam čekala svog nevernog, lažljivog, nemoralnog dečka.

S potencijalno ubojitim oružjem u ruci, okrenula sam se na peti i krenula preko parkinga. Mark je i dalje žalosno izvikivao moje ime, a ja sam se probijala kroz dvostruka vrata, prešla podijum za igru presekaški traku iza koje su male deveruše igrle uz najbolju pop muziku. Tim i Luiza su stajali pored podijuma za igru, sa šampanjcem u rukama, i čekali da di-džej najavi njihov prvi ples. Onda me je Luiza ugledala.

„Anđela!“, kazala je. Našla sam se ispred njih. Istog trenu shvatila sam da ona zna.

„Zašto mi nisi rekla?“ viknula sam. U međuvremenu sam prestala da razmišljam o tome kako ću joj uništiti venčanje. Izneverile su me osobe kojima sam verovala najviše na svetu.

„Anđela, ja... Zašto ne bismo...“ Tim je prišao i uhvatio me za nadlakticu. I pre nego što sam shvatila šta radim, istrгла sam ruku i snažno ga lupila cipelom po prstima.

„Prestani da mi izgovaraš ime kao da će me to prokletu smiriti!“ Na trenutak sam zastala i stisla zube. „Upravo sam uhvatila Marka kako tuca tvoju prijateljicu sa tenisa na zadnjem sedištu naših kola.“

I ako do tada nisam privukla pažnju ostalih, sada, kada sam mladoženji slomila prste, sigurno jesam.

„O, Anđela!“ jecala je Luiza. „Pokušala sam da ti kažem, ali pomislila sam da možda već znaš. Mislim, da to osećaš.“

„A kada si to pomislila? Onda kada sam ti rekla da sam savršeno srećna i potpuno sigurna da ću se udati za Marka? Ili onda kada ti nisam rekla da je moj dečko prevarantski govнар? Ili kada si s njim i tom kurvom prvi put zaigrala *dublove*?“

Luiza je briznula u plač, okrenula se da izjuri iz sobe, ali je njen izlazak kroz francuska vrata blokirao Mark. I dalje u isflekanim boksericama, soknama i dopola zakopčanoj košulji, stajao je sleđen pred pogledom trista gostiju od kojih je većina pokušavala da shvati šta se dešava. Setivši se konačno da bi trebalo da dišem, iskoristila sam trenutak da posmatram tu scenu. Tim je bleđ, s užasom gledao svoju krvavu ruku dok je Luiza glasno jecala nasred podijuma za igru, okružena decom koja su se u međuvremenu rasplakala. Mark je, pridržavajući se za dovratak, kao da se još samo za to može uhvatiti, ostao da stoji i s nevericom zurio u mene. Pogledala sam goste i ugledala svoju mamu kako se pojavljuje iz gomile. Sve je od glave do pete odmerila, na trenutak zastala, napućila usne i uputila se pravo ka meni. Otvorila mi je pobebele prste, istrгла *lubutenove* cipele i čvrsto ih stegla.

„Hajdemo“, rekla je tiho, stavila ruku na moja leđa i povelala me kroz prostoriju. Ništa nisam videla osim poda pred sobom,

niti sam čula mrmljanje oko sebe. Samo sam osećala maminu ruku i šljunak prilepljen za bose noge.

Kada sam se probudila, mislim da je bilo pet sati ujutro. Soba je bila velika i tiha i jedino što sam mogla da čujem bilo je šuštanje moje haljine za deveruše, koja mi je pritiskala rebra. Okrenula sam se i shvatila da pored mene u velikom, prelepom krevetu ne leži moj verenik, moj Mark, već moja majka. Njen savršen kostim za venčanje bio je brižljivo složen preko naslona neke stolice, pa sam na trenutak oklevala da pogledam šta ima na sebi. Bilo mi je čudno da vidim mamu u staroj majici s likom Blondi i u boksericama mog momka. Bivšeg momka. Polako sam sela, trudeći se da ne gledam svoj odraz u ogledalu, makar dok se ne zaključam u kupatilo. Zbog punđe slepljene od spavanja kosa mi je ličila na ptičje gnezdo, šminka se zbog suza i naboranog jastuka potpuno razmazala, pojedini delovi haljine, koji još nisu bili pocepani ili blatnjavi, izgužvali su se do neprepoznatljivosti.

Sve sam skinula – minđuše, ogrlicu, verenički prsten-stala u ogromnu tuš-kabinu i pustila vodu da teče. Kako se ovo uopšte desilo? Kako to da nisam primetila da me dečko tako dugo i otvoreno vara da su svi moji prijatelji to znali osim mene, a da ne pominjem što sam najboljoj prijateljici uništila venčanje? Ovo nije bilo tucanje na brzaka, već očigledno nešto ozbiljnije. Šta da radim? Kuda da idem? Pošto se u međuvremenu tuš-kabina zamaglila od pare i sapunice, isprala sam se i još jednom sve ponovila trudeći se da budem racionalna. Glava mora da bude bistra u svakoj situaciji. Mama je uvek govorila da je u tome naša snaga.

Morala sam da odem kući i pokupim svoje stvari. Kući. Pretpostavljam da to više i nije bio moj dom. On će tu devojkicu verovatno već sutra useliti. „Kejti“, rekao mi je vilin glasić u glavi. „Nije 'ona' već Kejti.“

„Ovaj tuš čini čuda“, rekla sam glasno dok se po meni, iz tri različita mlaza, slivala topla voda. Imala sam utisak kao da

nijedan od njih nije stvaran. Kada bih makar mogla da ostanem u hotelu da živim; da ne moram da prolazim kroz sva ta nagomilana sranja i kopam po svojim stvarima kao da sam ja ta koja je uradila nešto nemoralno. Isuse, kako da podelimo kompakt-diskove? Nisam mogla to da podnesem. Izdajničke suze su mi krenule. Volela bih da zauvek ostanem u ovom hotelu i pretvaram se kao da se ništa nije desilo.

A zašto da ne ostanem u nekom hotelu?

Jasno, ne u ovom. Imala sam čudan osećaj da neću biti baš dobrodošla na doručku. Međutim, u nekom drugom hotelu... Možda odem nekud gde će jedina briga osoblja biti kako da me usreći, svakako ne tamo gde će se plašiti da im ne pokvarim još neki gala događaj. Imala sam nešto novca koji smo godina ma štedeli za moje, sada već, nepostojeće venčanje. Činilo mi se sasvim u redu da oporezujem Marka na njegov deo novca jer se prema meni kvarno poneo. Radila sam kao slobodnjak. Kod sebe sam imala pasoš, kreditne kartice, vozačku dozvolu (nije dan provalnik mi još nije ukrao identitet dok sam zbog ovog venčanja bila odsutna skoro nedelju dana!), imala sam dovoljno odeće i svoje omiljene cipele. Dakle, šta mi je još potrebno? Sigurno sam imala dovoljno stvari da neko vreme ne idem kući. Zajebi diskove, i ovako imam svoj *ajpod*. Ne postoji nijedan razlog da ne odem, a bog zna da sam maher u distanciranju i od najmanjeg suočavanja s problemom.

Silom sam izašla iz tuš-kabine i ušla u kupatilo. Pogled mi se na trenutak zaustavio na Markovom toaletnom neseseu, koji se nalazio odmah pored mog vereničkog prstena. Prelep kožni neseseu koji sam mu kupila za prošli Božić. U svakom slučaju će morati da se vrati da pokupi svoje stvari, pomislila sam dok sam ponovo stavljala svoje naušnice i ogrlicu. Neseseu je bio prepun luksuznih predmeta za brijanje koje mu je mama kupila za rođendan. Na trenutak sam pomislila da ga napunim penom za brijanje. No, kada sam uzela penu, sve mi se vratilo i sledila sam se. On povijen nad tom kravom, sav znojav i zbunjen.

Možda da ga bacim kroz prozor. Tada sam se setila kako joj se smeškao. On joj se smeškao u mom prisustvu, i još u isflekanim boksericama.

A onda sam rešila da se u taj neseseu jednostavno ispiškim. Najodvratnija stvar koju sam ikada uradila, međutim, osetila sam se tako ponosnom. Pošto sam ga tako lepo uništila, ubacila sam još svoj verenički prsten, zatvorila rajsferšlus i izašla iz kupatila.

„Mama“, prošaputala sam i sela pored nje na krevet. „Mama, idem.“

Otvorila je oči pomalo zbunjena, setivši se svega, i pogledala me kao da će me smestiti na isto mesto gde i baku.

„Kako to misliš?“, upitala je, sela i još više se zbunila kada je videla u čemu spava. „Zbog tog govvara ne moraš nikud da ideš.“

To je bilo prvi put da čujem kako Marka oslovljava drugačije od onog „dragi momak“ ili „taj divni Mark.“ To me je dirnulo.

„Znam“, klimnula sam pokazujući na pripremljenu putnu torbu. „S obzirom na venčanje i sve ostalo, mislim da će biti bolje da što pre odem. Bolje da odjurim na nekoliko dana i saberem se.“

„O, ne“, rekla je uzimajući me za ruku. „Ideš kući sa mnom i s ocem, on će malo kasnije doći da nas pokupi. Ništa loše nisi uradila, to znaš. Dobro...“

„Znam, mama“, kazala sam. „Mislim da će mi pomoći da se malo sklonim. Naručila sam taksi do aerodroma.“

Gledala me je pomalo čudno. „Stvarno?“, upitala je. „Ideš nekud avionom?“

„Da“, rekla sam, ustala i zgrabila torbu.

„Kuda ćeš?“, upitala je pogledavši na sat. „Zar ne bi bilo bolje da pođeš kući sa mnom i tatom?“

„Hm“, poljubila sam je u obraz. „Ipak ću radije krenuti za svojom prvom idejom.“

Mama je vrtela glavom. „U ovakvom trenutku gde može biti bolje nego kod kuće?“